

Вона встромила пальці в мокрий пісок і затисла його у жмені. Очей не розплющувала. Прислухалася. Відчула прохолоду від крапель води, що падали їй на литки. Але на стегна — вже ні. «Я ж маю їх відчувати і на стегнах! — подумала. — О ні! Розкладають оті сріблясті парасолі, зараз будуть фотографувати. Боже! Курва! Мамо!» Щосили замружилася. Притиснулася обличчям до піску. Вона чекала на клацання затвора фотоапарата.

— Ви, панянку, не лякайтеся, — почула хрипкий голос. — Усе під контролем. Про ваші черевички теж подбали. І вашу плюшеву іграшку я знайшов. Вона, бідолаха, уся мокра, але на сонечку сто відсотків висохне.

Поволі повернула голову. Розплющила очі. Розбитий черевик із шерехатої шкіри, потрісканий у кількох місцях. Сірий від бруду бинт із темною плямою засохлої крові, обв'язаний чорним ремінцем, зсунувся занадто низько, відкривши нагноєну рану. Обрізана під самим коліном холоша зношених коричневих вельветових штанів. Замість ременя звисав шматок старої мотузки. Вилиняла, колись, може, темно-синя, у кількох місцях дірява футболка. Пом'ята неоновно-жовта сорочка без рукавів. Нечіткі,

розпливчасті від старості татуювання на внутрішньому боці передпліччя. Як краї задавнених синяків. Величезні очі, немов силоміць утиснені в зіниці. Усміхнені, як у щасливої жаби. І рот, роззявлений, із завеликими зубами. Приклеєна до нижньої губи цигарка, зігнута в дугу. І брудний лоб, який надавав замисленого і заклопотаного вигляду. Довге, розкуйовджене і сплутане волосся. Сиве, закручене на кінчиках у мокрі пасма, воно спадало місцями на булькаті очі.

— Я зупинився біля панянки, бо плаття могло намокнути і потім захворіли б на запалення легень. І до вожжички не ходи.

Він розкрив над нею вицвілу червоно-помаранчеву смугасту парасолю. Таку, яку можна взяти напрокат на пляжі.

— До дев'ятої парасолі безкоштовно. У неділю — навіть і до десятої. Панянку хтось образив? Бо щоб отак саму біля моря на поталу, без нагляду залишити... А тут тепер стільки злодіїв крутиться... До готелю вони збігаються, як бджоли на мед.

— Якого готелю? — запитала вона, простягаючи руку в бік його черевика.

— А оцього. Тутечки, за пляжем. Готель як готель. Просто новий, відремонтований. Колись тут був старий. Старіший за мене навіть. Але я його і досі люблю. Тут стільки всього відбувалося. Я поливаю їм за це платани. Ще іноді ножицями троянди підрізаю. Бо вони не дбають. Моя дружина завжди любила платани. Казала, що вони гарні. Як наша Юлечка почала ходити, то вона щонеділі просила мене поїхати на таксі до цих платанів. Можна було надихатися йодом на тих прогулянках і намілуватися. Ото я їм і поливаю. Бо вони гарні. Коли стоять такі голі, як скелети. А до платанів треба мати серце...

— Хоче панянка закурити? — запитав несподівано. — Хоча в мене тільки самокрутки. Але зроблені чистими руками, — додав.

Вона сіла. Руками позмахувала піщинки з обличчя і шиї. Потім обтрусила сукню і сумочку, на якій досі лежала.

Потягнулася до напівпорожньої пляшки вина, що стирчала з піску. Припала губами. Обтерла зап'ястям рота. Підняла руку з пляшкою. На колінах підповзла до його ніг. Зав'язала змоклі шнурки, що звисали з обох черевиків. Витягла з сумочки кілька ватних дисків для зняття макіяжу. Один із них щедро змочила своїми парфумами.

— Я вам обмию цю рану. Можна, правда?

Обережно протерла ваткою шкіру довкола жовтуватого нариву на його нозі. Поволі розплутала чорний ремінець, обережно підтягнула бинт вище і знову перев'язала ремінцем.

— Ви ж покірна і скромна людина, правда? — запитала, підводячи голову.

Зауважила, що він заплющив очі. Відчувала під пучками пальців, що він увесь тремтить.

— Я занадто сильно перев'язала? Вам боляче? Чи це парфуми печуть?

Він не відповів. Підніс пляшку до рота і жадібно почав пити.

Вона притулилася щогою до його ноги.

— А якщо людина покірна і скромна, то вона ліпша від інших? Або хоча б добра? Як ви гадаєте?

Вона витягла сигарети з сумочки. Запалила дві, одну дала йому.

— Ви розумієте, — говорила, затаюючись, — я втрачаю декого, хто вважає себе ліпшим за інших тільки тому,

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

що він живе у скромності та смиренні. Бо він нічого про себе не розказує світові. І через це я спочатку закохалася в нього. А потім виявилось, що він не говорить, бо нема про що. Бо він нічого не досяг. Як він думає. Але мене це не турбує. І до того ж він помиляється, розумієте? Поміляється. Бо мене не цікавлять оті його досягнення, які можна ділити з так званим, курва, світом. Бо в моєму світі то в нього є найбільші з можливих досягнень. А про решту мені байдуже. Він — мій світ. Але він цього не помічає. Можна я при вас інколи казатиму «курва»? Бо при ньому не можу, а часом без «курва» не обійдешся, правда? Він вважає, що я матюкаюся, бо хочу сподобатися людям, які лаються. Бо всі ті відомі персони, на його думку, постійно матюкаються, а я, як він каже, хочу бути такою, як вони. А ви? Як вас звати? — запитала вона, піднімаючи голову.

— Я? Мене звати Маріан Щепан Лихота, але всі мене називають Лихенький. Навіть міліція, тобто поліція, — відповів, повертаючи їй пляшку.

— От курва! То я можу при вас лаятися, на чім світ стоїть. Бо у вас правильне прізвище, — голосно засміялася вона.

— Вино якесь кислувате. Мабуть, тепер модно пити квасні вина. Що знайду яку плящину біля готелю — то або порожня, або кислятина. Горілки ж уже тепер на пляжі обмаль. А лаятися жінці негоже. Однак коли вам так конче треба, то не соромтеся. А прізвище — як прізвище. Від батечка і діда, — додав тихо за мить.

— Та так. Даруйте мені. Я просто зі зла на нього. Прізвище моєї бабусі з Вижиська за другим чоловіком було Лихенька. Я так просто зі зла. Вибачте мені, — сказала, стискаючи йому руку. — Не треба тримати цієї парасолі. Дощу вже, мабуть, нема. Це так мило з вашого боку.

— Але вітрисько сьогодні зі сходу такий, що бриз аж до голови тебе обдає. Ще потримаю, під ранок завжди найбільший бриз, — не погодився.

— А котра година?

— Думаю, десь так по п'ятій. Щойно засвітилися вікна на кухні. Вони вмикають світло десь близько п'ятої, аби приготувати все на сніданок.

Вона витягла з сумочки телефон. Їй було кільканадцять повідомлень. Але жодного від нього. Він навіть не намагався дзвонити. Усі повідомлення були з редакції. Навіть її мати знає, що після півночі до неї не можна писати. Вона або спить, або пише, або кохається. Але тих типів з редакції це абсолютно не хвилює. Вони дають їй — з листом від директора, сповненим облесливої корпоративної гордості, — начебто найкращі телефони, моделі змінюють щопівроку, а потім шпигують за нею, як за псом-утікачем з чипом за вухом.

— Так і є. П'ятнадцять по п'ятій. А може, ви ще й знаєте, який сьогодні день?

— Сьогодні вже п'ятниця...

Вона підвелася. Поволі підійшла до води, яка піняво накочувалася на пісок. Підбрала сукню і заправила її в трусики. Обережно зайшла далі. Коли хвилі вже стягнули її стегон, схилилася і зачерпнула повну пригорщу. Умилася. Спочатку раз. Потім другий. Потім ще і ще. Нахилилася, міцно стуляла пальці, щоб не витікала вода, і терла обличчя. Раз за разом. Як божевільна. Раптом припинила. Повернулася обличчям до пляжу і закинула голову назад. Наступна хвиля намочила її волосся. Розчисувала його пальцями, повертаючись на берег.

— Я тут вас від дощу захищав, а ви у холодну Балтику, як у ванну. Ще й в одязі, — сказав чоловік із докором, коли вона підійшла до нього.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Запалила сигарету. Підняла сумочку і взуття.

— Мені треба було змити з себе цю ніч. А море не таке вже й холодне, — відповіла з усмішкою і нахилилася, струшуючи воду. Їй хотілося, щоб краплі з її волосся полетіли йому на литки. — Ох, як добре! У нас іще залишилося трохи кислоти. — Вона взяла пляшку, встромила в пісок біля його ніг. — Випиймо, поки зовсім не розвиднілося.

Придивилася до пляшки. Ковтнула зовсім трохи, а решту залишила для нього. Він поклав парасольку на пісок, поправив сорочку і взяв пляшку з її простягнутої руки.

— Вас звати Юлія? — запитав тихо.

— Ні. Але моє ім'я дуже схоже. Ви зі мною поснідаєте?

— Як це «поснідаєте»?! — перепитав здивовано.

— Ну, сніданок... Яечня, сосиски, сир, булочка з маслом, помідори, апельсиновий сік і кава. Поснідаєте? Снідати не варто наодинці...

Він якийсь час дивився на неї, обмацуючи пальцями свої губи. Потім опустив голову і тихо пояснив:

— Я не можу вас запросити на сніданок. У мене нема грошей. Даруйте...

Її руки стислися в кулаки. На очі навернулися сльози. Відчула, що завдала йому прикрощів.

— А чому це чоловік має запрошувати жінку на сніданок?! З якого дива?! Бо так прийнято? Чому це я не можу запросити вас на сніданок? Не будьте старосвітським, пане Легенький, бо це...

— Лихенький, — перебив він її.

— Так. Лихенький. Я знаю, — додала, прикусивши губу. — Де вхід до цього готелю? Ви мене проведете?

— З того боку. Чималенько треба йти. Обійти пляж і зайти з боку вулиці через під'їзд або сходами за фонтаном,

бо так рано хвіртка від пляжу ще зачинена, і сторожа не добудишся. Я його знаю.

— Це Гранд готель? І ми в Сопоті, так?

— Так, усе точно. Це Гранд, — підтвердив.

Вона витягла з сумочки шкіряну косметичку. Відкрила пудреницю.

— Ви зробите для мене ще дещо, перед тим як ми туди підемо? Потримаєте дзеркальце? — запитала, усміхаючись до нього.

Він одразу ж виплюнув сигарету й кинув парасолю на пісок. Ретельно витер долоні об штани, підійшов до неї й обережно взявся за край пудрениці. Вона схилилася до люстерка і стала протирати шкіру ваткою.

— Чого ви мені не сказали, що я схожа на стару п'яничку, яку викинули надвір після закриття бару? — засміялася. — Якби мене тут застали ті типи, які роблять фото для жовтої преси, я втратила б рештки репутації. Причому назавжди. Ніхто не повірив би мені, що я заснула на пляжі через те, що топила свою журбу у вині. Ви часто сумуєте? — поцікавилася, фарбуючи помадою губи.

— Сумую? Що ви вважаєте смутком? — здивувався він.

— Ну, коли у вас щось постійно в серці тріпоче і болить під грудьми чи в животі, а в душі — наче збирається на дощ, і постійно хочеться плакати або напиться, щоб не плакати.

— Щодо «напиться», то річ інша. Пити від смутку я якось був припинив тільки на чотири місяці. На лікуванні від алкоголізму у Вейхерові. Потім повернувся на вулицю і знову почав. Але останнім часом контролюю себе через біль у печінці. Бо ви знаєте, коли у грудях болить, то це не так важливо, ніж коли болить печінка. Бо печінка важливіша за груди. А може, важливіша навіть

за серце. Від серця можна швиденько дати дуба, а від печінки спочатку треба багато страждати. А смуток? Мені сумно на Святвечір і на похоронах. А найдужче, коли ховають дітей. Я добре тримаю дзеркальце? Запитав, бо ви раптом припинили пудритися...

— Добре. Чудово. Жоден чоловік не тримав мені так люстерка, — запевнила. — Бо, щиро кажучи, ще ніколи мені взагалі ніхто не тримав люстерка. Може, тому що я ще нікого про це не просила, — додала за мить. — А припинила, бо просто задумалася. Ви справді вважаєте, що печінка важливіша?

— Звичайно ж! Серце перестає боліти, якщо його чимось зайняти або книжки читати. А печінка, даруйте на слові, постійно фігачить. Печінку і не переплачеш, і не зачитаєш... На вежі вимкнули неон, отже, у кухні вже готують яйця на сніданок, — завважив. — Можна йти.

Вітер став набагато слабший, ущух і дощ. Вони пройшли мокрим пляжем до сірого дерев'яного помосту, що вів до брами готельного саду. У кількох кімнатах уже горіло світло. Усі величезні прямокутні вікна на першому поверсі, одразу під терасою, були яскраво освітлені. Біля брами вони звернули ліворуч і заасфальтованою доріжкою обійшли будинок. Через порослий травою сквер з квітковими клумбами до головного входу вела широка брукована алея. Перед самим еліптичним фонтаном із чорного мармуру вона розгалужувалася на дві вузькі доріжки, що півколом вели до кам'яних сходів обабіч фасадної стіни. Уздовж неї йшов короткий хідник до невеликого старанно забрукованого майданчика для автомобілів, які під'їжджали до готелю. У фасаді виблискували скляні обертові двері. Перед ними стояв високий чоловік у синій уніформі з золотими лампасами на

штанах і золотими нашивками на лацканах. Коли вони наблизилися, він увічливо показав вхід, схилив голову у надміру низькому поклоні, а потім поспіхом загородив дорогу, щойно вона переступила поріг.

— А ти, Лихенький, чого сюди? — запитав. — На сніданячко з шампанським, еге ж? Заблукав, либонь? Ще й, неначе якийсь денді, з парасолькою до міста зібрався? Але дощик поки що деінде йде. Забирайся звідси, поки я добрий! — гримнув.

Останню фразу вона почула, коли вже опинилася зачищеною у клітці обертових дверей. Її переповнила злість. Жінка зупинилася і різко повернулася. Одна зі скляних дверних шиб ударила її з розгону й відсунула назад. Вона ледь утримала рівновагу. Заблоковані вагою її тіла двері зі скреготом зупинилися. Вона впала. Стоячи навколішки на паркеті, підвела голову і почала істерично кричати. Камердинер у червоній уніформі, який стояв за стійкою рецепції, кинувся до неї, згубивши по дорозі свого чорного циліндра.

— Підведіться, будь ласка, поверніться до мене спиною і, широко розставивши ноги, сильно натисніть руками на скло! — почула вона його наляканий голос. — Я вас підштовхну! — прокричав.

Вона поволі підвелася з колін. Нахилилася за сумочкою і відвернулася від шибки, де стояв камердинер. Запалила сигарету, поправила волосся. Тільки тоді двері рушили. За порогом майже наштовхнулася на охоронця, який не приховував задоволення і спостерігав за всім цим з іронічною посмішкою.

— Ваш колега прекрасно підштовхує. Треба це визнати. Цілком розділяю вашу радість і захоплення його вмінням, — процідила зі злістю, випустивши дим йому в обличчя. — Але я тут узагалі-то з іншим клопотом. Пан